

Russell Brand

Min Booky Wook

– ett liv med sex, droger och stand up

Översättning:
Helen Ljungmark

Copyright © Russell Brand 2007

Originalalets titel: My Booky Wook

Originalförlag: Hodder & Stoughton

Utgiven efter överenskommelse med Hodder & Stoughton och Ulf Töregård Agency

Svensk utgåva: ©Basil 2011

Omslagsfoto: Dean Chalkley

Omslagsdesign: Örfil Grafisk Form

Allt bildmaterial tillhör författaren där ej annat anges

Tryckt på CPI i Tyskland 2011

ISBN: 978-91-97878-75-3

www.basil.se

Till mamma,
den viktigaste kvinnan i mitt liv,
den här boken är till dig.
Men läs den för guds skull inte.

*”Gränsen mellan gott och ont går inte mellan stater,
inte mellan klasser och inte mellan partier, utan snarare
genom varje mänskligt hjärta.”*

Alexander Solzjenitsyn,
Gulagarkipelagen

*”Mary: Säg mig Edmund, finns det någon speciell i ditt
liv?*

Edmund: Ja, det gör det faktiskt.

Mary: Vem?

Edmund: Jag.

*Mary: Nej, jag menar någon du älskar och beundrar
och vill skydda från all världens ondska.*

Edmund: Ja ... fortfarande jag.”

Richard Curtis och Ben Elton,
Svarte orm

Innehåll

Del 1

1	April, april ...	11
2	Navelsträng – navelsnara	23
3	Synd och skam	33
4	Fåglarnas samarit	43
5	”Plingeliling”	54
6	Hur julen borde vara	60
7	Få folk att skratta	68
8	En oplockad gås	74
9	Lärdomar av Teacher’s whisky	83
10	”Boobaloo”	88
11	Säg hej till skitstöveln	96

Del 2

12	Det eviga dilemmat	107
13	Tripp, trapp, syra	113
14	Ying Yang	124
15	Klick, klock, klick, klock	133
16	Smiska fram lite skådespeleri	139
17	Främlingen	147
18	Är det ett kreditkort jag ser framför mig?	159
19	Ett jävla drama	166

Del 3

20	Dagenham är inte Damaskus	177
21	Dö inte av okunnighet	187
22	Sparka minderåriga	198
23	Nere på botten bland de ha-lösa	213
24	En förstklassig jubelåsna	212
25	Vi säger inget till våra mammor	235
26	Du är en juvel	256
27	Kalla mig Ismael. Eller Isimir. eller nåt ...	262

Del 4

28	Mustafa Skagfix	279
29	En herre med cykel	290
30	Ute ur leken	305
31	Hare Krishna Morrisey	316
32	Och sedan kom tre på en gång	329

DEL 1

*"And that I walk thus proudly crowned withal
Is that 'tis my distinction; if I fall,
I shall not weep out of the vital day,
To-morrow dust, nor wear a dull decay"*

Percy Bysshe Shelley,

"And That I Walk Thus Proudly Crowned Withal"

*"When I was small and five
I found a pencil sharpener alive!
He lay in lonely grasses
Looking for work.
I bought a pencil for him.
He ate and ate until all that was
Left was a pile of wood dust.
It was the happiest pencil sharpener
I ever had."*

Spike Milligan, "2B or not 2B".

1

April, april ...

Morgonen den första april 2005 vaknade jag på ett behandlingshem för sexmissbrukare i en förort utanför Philadelphia. Medan jag kravlade mig ur den brits som påstods vara en säng, som jag dessutom förväntades sova i under de kommande trettio runklösa nätterna, såg jag att den tidigare innehavaren hade lämnat en bit tandtråd vid kudden – jag gissar att den var tänkt att användas som en hängsnara till hans stackars utsvultna snopp.

Det första som hände när jag kom dit dagen innan var att de tog ifrån mig tidningen jag hade med mig, dagens *Guardian*, eftersom den hade en bild av Venus de Milo på förstasidan av kulturdelen, men de lät mig behålla *The Sun* med sin sedvanliga sidan 3-flicka. Vad är det för perverterade moralens väktare som censurerar en stympad skulptur men tycker att det är helt okej med en avklädd Keeley Hazell? ”Jösses, det här opålitliga svinet har en bild på en betongbrud utan armar – han förtjänar inte ens att hängas, till brännugnen med honom! Men behåll bilden på snygga Keeley.” Om de kom på idén att censurera London skulle de ignorera Soho men mena att statyn av Alison Lapper på Trafalgar Square måste ha blivit beställd av Caligula.

Att vara instängd på den här kliniken med det passande namnet KeyStone (visserligen har anläggningen inte sin egen uniformerade polis, men man kan inte låta bli att få associationer till gamla stumfilmssnutar) var en alltför välbekant pina. Inte för att jag har varit intagen i sexfinkan tidigare, herregud nej, men det

var femtielfte gången som jag hade tvingats konfronteras med den irriterande verklighet som är saker som jag inte har någon kontroll över och människor som tvingar på en sin vilja. Lärare, sexpolisen, vanliga polisen, drogrådgivare – människor som kan tvinga en att sitta i en droglös och sexlös cell, vare sig den är verklig eller metaforisk, och kontemplera livets mening. I slutändan är det bara du själv. Ensam.

Vem behöver den bistra verkligheten uppkörd i ansiktet på en direkt på morgonen? Inte jag. Jag kunde inte ens roa mig med att runka till bilden av den undersköna slampan Venus de Milo. Jo, hon ber faktiskt om det; gå omkring alldeles naken sådär utan att ens ha armar på sig.

Tvånget till sträng självutvärdering och accepterandet av dödens oundviklighet var inte det enda jag hatade med det där KeyStone-stället. Nej, de två oroande faktorerna tävlade om uppmärksamheten med ett otal helvetessanningar. Jag hatade min jävla säng: Madrassen var som en svamp och man var tvungen att sträcka ut sitt eget lakan över den här miserabla, smala bingen i hörnet av rummet. Och jag hatade själva rummet där det undertryckta behovet av onani klamrade sig fast vid väggarna likt mögelfläckar. Men mest av allt hatade jag de amerikanska grå ekorrarna som sprang omkring utanför fönstret – alldeles fria, som fåntrattar fnittrade de och rörde vid varandra i vårsolens tidiga glans. De här små idioternas triumf över vår inhemska, nobla, röda, brittiska ekorre hade blivit något av en vissnande metafor över mitt eget underkuvande i händerna på de sexhatande jänkarna. För att göra min kapitulation till likformighet mer officiell tvingades jag underteckna det här dokumentet.

EXPERIENTIAL EDUCATION
The Center for Healing from
Sexual Compulsivity and Trauma

UHS Keystone Recovery Center-extended care unit

Cellibacy Contract

In admittng myself to the ECU, I have admitted to the staff and myself that I have become powerless over my sexual behavior.

In order to start recovery and maximize my treatment program, I agree to abide by the conditions of this contract.

CONDITIONS:

- NO MASTURBATION
- NO SEDUCTIVE BEHAVIOR
- NO PORNOGRAPHIC MATERIAL
- NO SEXUAL CONTACT WITH ANOTHER PERSON
- REPORT SEXUAL FANTASIZING TO APPROPRIATE STAFF AND PEERS

The purpose of this contract is to help remove sexually-dependent behaviors, cope with fantasy and help me back to future healthy sexuality.

Adherence to this contract may result in a recall of many childhood memories. Anxiety will probably increase, as I will be unable to use sexual behavior as a coping mechanism. The staff is here to assist me, and is aware of reactions to cellibacy, they are here for my support.

With this contract, for the benefit of my recovery, I am choosing to not allow myself the legal and human right to conjugal visitation.

The contract is in effect for 12 weeks for addicts and length of program stay for co-addicts.

[Signature]
Resident Signature

3/10/05
Date

[Signature]
Staff Witness Signature

3-31-05
Date

I have read the above Cellibacy Contract. I agree to the above for my loved one, and I will provide support.

_____
Significant Other Signature

_____
Date

2000 Providence Avenue
Chester, PA 19013
(610)876-9448 • (800)733-6840
fax (610)876-2217

Jag önskar att någon hade fotat mig när jag skrev på, lite som när en fotbollsspelare har blivit köpt till ett nytt lag och står där med stort leende och penna i handen. Eller att jag hade fått en advokat att nagelfara det: ”Ni måste stryka den där analsexklausulen”, föreställer jag mig hur han säger. Vid det här laget är du troligtvis rätt nyfiken på varför en snubbe som helt enkelt gillar att knulla runt så mycket som jag skulle åka på semester på ”sexläger” (ett namn som dock är missvisande då deras huvudsyfte är ”inget knullande”). Det korta svaret är att jag blev tvingad. Det långa svaret är det här ...

Många är skeptiska till konceptet som jag vill kalla ”sexigt beroende” och tror att det är något man har hittat på för att hjälpa Hollywoodstjärnor att slippa ta ansvar för sina ohämmade erotiska excesser. Men jag tror att det faktiskt är på riktigt.

Definitionen av beroende är ett tvångsmässigt beteende som man inte kan kontrollera eller avstå från trots dess förödande konsekvenser. Och om den historia jag nu ska berätta inte bevisar något annat visar den i alla fall att detta kan tillämpas på sex precis på samma sätt som på droger eller alkohol.

***

Efter att i tjugofemårsåldern framgångsrikt, en dag i taget, gjort mig fri från mina dubbla beroenden av de gamla hederliga drogerna och alkoholen – jag tycker att det är roligt hur man sätter alkohol i bestämd form och talar om det som ”alkoholen”, allra helst med den darrande vördnad som alkoholister har en benägenhet att göra, till exempel: ”Alkoholen förstörde mitt liv”, ”Alkoholen var viktigare för mig än min fru och mina barn.” Alkoholen! Jag föreställer mig dem uppradade i flaskor och glas med ondskefullt syfte, de små jävlarna – höll jag nu på att strula runt en hel massa.

Jag har alltid tillskansat mig status och anseende genom mina snedsteg (till och med innan jag utsågs till ”Årets knullare” av *The Sun* – kanske inte det bästa betyg på det goda jobb de gör

på KeyStone), men sex fungerar även som förströelse för mig. Vi behöver alla något som hjälper oss att slappna av när vi kommer hem på kvällen. Man kanske tar ett glas vin eller en joint eller en stor härlig klump heroin för att skingra tankarna, men det måste finnas någon form av avbrott, annars känns livet helt enkelt totalt obarmhärtigt.

Och det är det som sex ger mig – ett andrum, när man kliver ut från sig själv och ens eget huvud. Allra helst precis i ögonblicket av klimax när man kommer och släpper taget om allt. ”Ah, det var det. Nu har jag slappnat av. Nu har jag släppt taget.” Fransmännen har inte helt fel när de beskriver en orgasm som ”den lilla döden”. Det är precis det den är för mig (men på ett bra sätt naturligtvis) – ett kort ögonblick någon annanstans, en semester från mina tankar. Jag hoppas att döden är som en stor fet, fransk orgasm, även om det kommer att bli pinsamt att träffa Sankte Per full av alkohol och post-orgasmisk skuld.

Mitt problem låg delvis i att dessa semestrar – hur regelbundna de än var – inte längre verkade ha någon lugnande effekt. Jag antar att det är så att även om man skuttar iväg till värsta semesteranläggningen två gånger i timmen och runkar i poolen så blir det tråkigt förr eller senare. Vid den här tiden var jag på gränsen till att bli tillräckligt välkänd för mitt köttsliga frosseri för att det skulle orsaka mig yrkesmässiga problem. Min manager John Noel – som ni kommer att få veta mer om senare, men för tillfället kan ni tänka er honom som en stor, snäll, underbar, elak jävel. Som en Darth Vader från Manchester som driver en skola för problembarn – som tidigare hade tvingat mig till drogrehabilitering med gott resultat, tänkte att det skulle göra mig gott att tillbringa lite tid i runkfängelset och använde sig av hot, pennalism, kärlek och utpressning för att få mig att åka.

De är inte mycket för att skämma bort sina klienter på John Noel Management. Inte ens nu när jag har ett eget produktionsbolag för tv, radioprogram, filmroller, stand up-turnéer och dvd:er

har jag några ”ja-människor” runt mig; jag har ”dra-åt-helvetemänniskor”. Jag antar att jag ska vara tacksam för att jag står så nära de människor jag jobbar med – John, hans son Nik, som är helt genialisk, och Matt och Gee från Radio 2. De är alla hängivet engagerade, inte bara till att uppfylla mina karriärmässiga mål, de håller mig även nere på jorden på ett sätt som gör mitt ego hanterbart.

Och på så sätt beslutades det illvilligt att jag inte skulle skickas till någon form av behandlingshem för kändisar, som till exempel den världsberömda Meadowskliniken i Arizona, därför att det är inte på det sättet John Noel och hans manskap tar hand om mig. Istället insisterade de på att jag skulle åka till ett ställe där man inte var garanterad ett enkelrum, där en del av de intagna vistades på grund av domstolsbeslut – som knarkare som får välja mellan fängelse eller rehabilitering. Samma val har de kroniskt kåta – behandling eller fängelse; i fängelset får man mycket mer sex, men det kan förstås vara vissa våldsinslag inblandade.

Mina tidiga sexuella erfarenheter, som jag kommer att berätta om på de följande sidorna, hade skingrat all mystik eller känslsamhet runt min sexualitet och gjort den till något relativt rått och grovt. Men jag har åtminstone sådan tur att det inte finns något särskilt udda eller annorlunda med mina erotiska böjelser. Det är mängden sex som orsakar problemen, inte dess karaktär.

Jag gillar helt enkelt tjejer, alla typer av tjejer, på ett osofistikerat, outvecklatsätt, lite som en läsare av *The Sun* eller en värsting som hänger vid en busshållplats i Basildon. Kanske för att det är den jag är innerst inne. Jag är en kille från Grays med ett bra jobb och fantastisk frisyr som har fått en Willy Wonka-biljett till en underbar sexfabrik eftersom jag har blivit känd, och medan Augustus Glop drunknar och Veruca Salt blir blå gör jag rent hus, jag rensar hela fabriken, baby.

Jag hyser en våldsam värme för kvinnor som har samma respektlösa hållning till de socialmoraliska aspekterna av sex som

jag har. Jag älskar att träffa en kvinna vars sexualitet är som skrivnen i ansiktet på henne, så att allt vi behöver göra är att nicka och gå och hitta en skrubb.

Hursomhelst, jag ville inte åka till det där behandlingshemmet, men alla välgörare – och jag menar det bokstavligt eftersom de på det stora hela gjorde gott (jag har aldrig riktigt förstått varför människor använder den termen på ett nedsättande vis) – insisterade och till sist gick jag något motvilligt med på det. Egentligen bara för att få alla att hålla käften och av samma anledning som gjorde att jag till sist slutade dricka och ta droger – därför att mina ambitioner är den starkaste drivkraft jag har, så när folk övertygade mig om att mitt sexuella beteende skulle kunna skada min karriär blev det lättare att tänka på det som en skavank som måste fixas till.

Jag var inte direkt superkänd vid den här tidpunkten. Men jag hade varit med i *Big Brother* några vändor och började bli igenkänd. Det var precis innan jag började klä mig coolt (Collins definierar cool som ”Worzel Gummidge klädd för bondagefest”) – på den här tiden klädde jag mig fortfarande i tights jeans och t-shirt, lite som en storstadssurfare. Och det var i en sådan ledig, avslappnad utstyrsel som jag styrde kosan – alldeles själv – först till Heathrow, sedan till Philadelphia och så till KeyStone Center.

Resan dit var en av de mest bisarra i mitt liv. Det kändes märkligt att försöka ragga upp flygvärdinnan på American Airlinesplanet med vetskapen om att jag var på väg till ett behandlingshem för sexmissbrukare. Jag klev av planet på flygplatsen i Philadelphia, tittade mig omkring och såg alla tjejer i terminalen och tänkte: ”Okej, det här är en märklig upplevelse” och sen satte jag mig i en taxi. Först tog de mig till ett allmänsjukhus – en skräckinjagande helamerikansk institution (som jag alltför snart skulle återbesöka under omständigheter som kommer att få blodet att isa sig i kroppen på dig och familjelyckan att skrumpna ihop) – innan de insåg att det var det där KeyStone-stället jag skulle till.

Jag hade ingen aning om vad jag skulle förvänta mig när jag

kom dit. Jag hade pratat med en av behandlingsassisterna – med det betryggande namnet Travis Flowers (enligt min erfarenhet verkar alla behandlingsassistenter ha namn som i en roman av Charles Dickens där karaktärens namn ger en övertydlig signal om dess personlighet: Bill Sykes, psykopat; Mr Bumble, klumpig; Fagin, en oförlåtlig anti-semitisk stereotyp). Mannen som räddade mig från heroinets bruna klor hette absurdt nog Chip Somers, det låter lite som en glad semester. Jag pratade med Travis – vars namn leder tankarna till förtroende, tillväxt och utveckling – flera gånger i telefonen innan jag åkte dit. Jag berättade om min totala avsaknad av kontroll över vem jag låg med. Och jag låg verkligen i. Likt en arbetslös som desperat söker jobb var jag ständigt på jakt efter ett ligg, som vore det en ligatabell som jag var tvungen att toppa. Medan jag berättade om hur jag slet varje dag med Bobby Moores uthållighet och Julian Dicks mod, nynnande arbetslågar för att hålla humöret uppe, försäkrade Travis mig om att jag var precis den typen av person som behöver den hjälp KeyStone kunde ge.

Till sist hittade vi fram till kliniken som låg mitt på ett torg i en tyst förort till Philadelphia. Huset såg ut som en typisk amerikansk villa – du vet med ett sluttande tak ned mot altanen och blomrabatter runt om, lite som familjen Waltons hus, väldigt gulligt och pastoralt, men med John-Boy fastkedjad i städskrubben med handen innanför byxorna pillandes på sig själv genom en mask av tårar. Tvärs över gatan fanns det en kyrka, en modern grå byggnad från vilken man ständigt hörde ljudet av inspelade kyrkklockor. Oerhört märkligt. Varför hade de inte riktiga klockor? Jag gick aldrig in i den, men jag slår vad om att det var en robotkyrka för androider där Bibeln var skriven i binär kod och deras Jesus hade laserögon och metallklor.

Jag togs emot ute på trappen av en av behandlingsassisterna. Jag kommer inte ihåg vad hon hette, men hon hade på sig en t-shirt med grodor på. Det visade sig att hon var besatt av grodor och när jag frågade varför så svarade hon: ”När jag var barn fanns det en

damm i närheten av mitt hus som alla grodor försökte ta sig till, men de blev överkörda när de försökte ta sig över vägen, så jag brukade hjälpa dem.”

”Satan i gatan”, tänkte jag. ”Kan man ha en tydligare analogi tryckt på tischan? Lite oroande träffande att din livsuppgift har blivit att rädda människor från undergång medan de strävar efter sin naturliga instinkt att föröka sig.”

När jag hade tänkt den här tanken klart presenterade grodkvinnan mig för en individ som såg tänd och underkuvad ut. ”Arthur kommer att visa dig runt”, sa hon muntert. ”Ni kommer att dela rum.” (Om det hade varit en film skulle Arthur ha spelats av Rick Moranis eller William H. Macy.) Arthur visade mig köket med sina fruktansvärda amerikanska köttiga måltider. Måltider som jag, som vegetarian, inte kunde äta, så jag skulle bli tvungen att leva på frukt hela månaden. Precis som en apa.

En efter en började jag träffa fler av mina medintagna, eller patienter, eller klienter, eller pervon – vad man nu vill kalla dem, bland annat en skräckinjagande puertorican som såg ut som en blandning mellan Colin Farrels karaktär ”Bullseye” i filmen *Daredevil* och Bill Sykes hund i *Oliver Twist* (som också hette Bullseye, märkligt nog), som envisades med att kalla mig ”London” – ”Tjena London!”

Jag tyckte inte om att kallas för ”London”. Det bor åtta miljoner människor i London och min personlighet är ganska speciell. Hoppas jag i alla fall. Han talade till mig på samma sätt som han skulle ha gjort med Ken Livingstone eller Danny Baker – vad nu de skulle där att göra. Jag kommer inte ens från London; jag kommer från Essex. (Men jag antar att ”Essex” skulle ha varit ännu olämpligare – det slutar ju på bokstäverna ”s-e-x” och det var precis det som hade ställt till allt det här bekymret.)

Detta nedvärderande och geografiskt inkorrekta hälsningsförfarande var bara en del av vad som snart började kännas som en planlagd kampanj att radera varje del av min personlighet. Det var

inte bara mitt exemplar av *Guardian* som konfiskerades när jag checkade in, utan även mina cd-skivor med Richard Pryor och min William Burroughs-roman. Och jag hade inte varit länge på Key-Stone innan det började klagas på min utstyrsel. Uppenbarligen ansågs sättet på vilket mitt bältesspanne hängde framför skrevet vara förvirrande och lockande för mina perversa medberoende, då det förde tankarna till en fallos. Så de censurerade mig också. Jag var som Elvis "The Pelvis" Presley på Ed Sullivan, hårt straffad för brottet att vara sexig. (Han på tv, jag på en rutten sexklinik ... jag är rädd att den här liknelsen kanske inte håller för närmare granskning.)

Allteftersom dagarna gick började jag få veta varför andra människor var där. Jag fick snabbt reda på att Arthur var en pedofil som hade rymt med sin trettonåriga fosterdotter. Om han åkte tillbaka till Arizona för att ta sitt straff riskerade han livstid eller till och med dödsstraff. Det här kom som något av en chock för mig och fick mig att ifrågasätta det rationella i hela den här förbaskade resan. "Okej", tänkte jag, "jag är något av en kvinnokarl och som straff för det måste jag dela rum med en pedofil. Hur ska det kunna hjälpa mig?" Som de där killarna som åker dit för att ha snott en bilstereo och hamnar i en cell med en omsorgsfull bankrånare till mentor som skolar dem i kriminalitet. Jag gick till kontoret och började ringa hem i panik och bönade och bad att de skulle komma och hämta mig därifrån. Om jag inte hade varit så rädd skulle jag kanske ha stannat upp och tänkt ut en ny dokusåpa: "Jag är känd – släpp ut mig från det här sinnessjuka sexcentret" där c-kändisar tvingas gå och slagga med, säg, Peter Suthcliffe bara för att roa en apatisk nation av tv-tittare.

John var på semester – han var och åkte skidor eller någonting i den stilen – så jag försökte förgäves få tag på andra människor och säga att jag inte hade lust att dela rum med den här pedofilsnubben. Ingen jag pratade med var beredd att sanktionera en hemfärd för mig, så av rädsla, desperation och en

smula morbid nyfikenhet bestämde jag mig för att stanna.

Det är verkligen högst egendomligt hur snabbt man blir institutionaliserad i den typen av miljö. Inte direkt så att man går omkring i pyjamas hela dagarna, man klär på sig, men det är definitivt hemmamyskläder. Det är möten varje morgon och eftermiddag och ritualerna kring dem är häpnadsväckande. Man måste gå runt i rummet och presentera sig – ”Hej, jag heter Russell” – och sedan erkänna sina senaste försyndelser. Dessa är inte förseelser som vi normalt skulle se dem, mer vardagshändelser som har framkallat någon form av sexuellt inslag.

”Jag hade en erotisk tanke.” Eller ”jag drog några erotiserade skämt tidigare idag.” (Jag gillar verkligen termen ”erotiserad humor” – det var en sådan perfekt beskrivning av vad jag gör för brödfödan att jag, några månader senare, bestämde mig för att kalla min show på Edinburgh Festival för det.) Eller ”jag kände erotiserad vrede.” Sedan avslutar man det hela med att säga: ”Mitt mål idag är att ta mig igenom KeyStone-upplevelsen och helt enkelt leva på det bästa sätt jag kan.”

Folk började snickra lite på den här avslutningen, antagligen för att försöka understryka sina egna unika karaktärer. Men istället för att reducera känslan av institution över det hela gjorde det på något sätt att den förstärktes. Det dröjde inte länge förrän varenda en verkade ha sin egen slogan: ”Hej, jag heter Stuart och jag ska simma som en KeyStone-delfin.” De här hemmagjorda hälsningsfraserna var ofta inspirerade av det symboliska gosedjur som vi alla måste välja från spiselkranen. Jag hade en kamel. Han tvingades på mig och jag avskydde och föraktade honom. Eller också var det någon som sa: ”Jag ska åka med KeyStone-expressen” varpå alla andra utbrast i stödjande tågljud – ”Wooh! Wooh!” Och mitt i allt det här satt jag och tänkte: ”Lysande, jag har hamnat på ett dårhus.”

Jag har aldrig någonsin känt mig så engelsk som när jag satt i den där amerikanska klichébutiken. De sa saker som: ”Jag förstår

din smärta, det är bra att du delade med dig.” Och det enda jag kunde tänka var: ”Men herregud, dra åt helvete. Kan någon sätta på *EastEnders* på den jävla tv:n och komma hit med ett glas Beefeater gin och en rostad crumpet. ”

I den situationen, långt från min normala miljö, insåg jag att ytan av vad jag trodde var min unika, individuella identitet i själva verket bara var en uppsättning rutiner. Vi har alla ett egentligt jag, men om man tillbringar hela dagarna med att stycka upp köttbitar och sälja dem per kilo dröjer det inte länge förrän man upptäcker att man har blivit en slaktare. Och om man inte vill bli slaktare (och varför skulle man vilja det?) måste man skära sig igenom ned till skelettet av ens personlighet i hopp om att upptäcka vem man egentligen är. Och det gör ont som fan. 🖐️